

ésser el fre en els apassionaments; serà el burlar-se per a no enfadar-se; serà la misericòrdia; el pagar insults amb somrines; serà el menyspreu als imbècils, als tossuts i als pretenciosos; el donar or per calderilla; i, sobre tot, serà l'almòina de la generositat canviant enginy per malvolença a les patums i paquidermis que omplenen de fang la ruta de les idees generoses.

I un cop un ja vell, quan les tempestes, les ones i les ventades podrien omplir de molsa la corda del sentiment deixant baldada la intel·ligència, l'humorisme és el pa beneït i el perdó definitiu abans de caure sota el xiprer que ha de fer ombra als nostres ossos.

El somriure ja és mig perdonar. Més ben dit, és el perdó. És el perdó dels conscients. Quan dos pobles es somriuen no arriben mai a la guerra, perquè s'ha de tenir per entès que l'humorisme no és la burla baixa, ofensiva i malagradosa; no és la xavacaneria, és l'educació de l'esperit; és l'aturador als mals instints; és girar camí del sainet el que es podria tornar tragèdia.

Al nostre poble català es podrien trobar cents d'exemples d'aquest barnís de bon humor. Quan un poble ha comprés que un fet podia acabar en transcendència estúpida i perillosa i ha tingut l'instint del burleta que distreu als encaparrats passant l'esponja del ridícul a tot accés de tonteria, ha fet un gran bé al seu poble.

A molts els podria semblar que això pot ésser un entorpiment per les causes més sagrades, però no és així, que fins lo sagrat ha de passar per l'alambic que en purifiqui la intenció, d'altra manera els *sagratistas* ens amargarien l'estada, ens farien la vida impossible i ens farien

passar per Paus a la Vall de Josafat on tots tenim citació com a recurs de darrera instància.

Amb això, jovent, a treballar, a fer bones obres, a fer-se dignes, però sempre amb aquell àngel al costat que ens toqui l'espatlla amb un somriure d'avis quan cauríem en el pecat de mal de pedanteria. Sapiguen de menyspreuar als que voldrien sostreure-us el tressor del bon humor. Sapiguen de tornar-vos vells sense que us surtin arrugues al cor ni a l'enteniment. Cuideu-vos el riure com la salut, però que tant l'humorisme, com la ironia, com la sàtira, serveixin per a fer bona obra; serveixin de falç i de dalla per a arrencar la mala herba i espurgadora per la bona; que sia una desinfecció enlloc d'una destrucció i que sapiguen la seva força sia reforç de les bones causes. Voltaire feu més la Revolució que Dantón i que Robespierre, però sols tenen d'arrencar-se amb la poda de la burla les plantes que estiguin podrides.

I ara ja em perdonareu si en lloc d'esclatir la riallada m'he posat massa seriós. I és que sempre passa el mateix. Volguent bromejar, un fa el serio i volguent fer el serio, fa riure. Amb això versaires i poetes, amics en prosa i amics catalans: Que aquest rialler Sant Celoni, rialler pels seus paisatges; per les seves grans pinedes, com a rovellons verds de tot l'any; pels seus camps ritmats com a versos i per les muntanyes que el voltren com a murs d'immensa blavor, ens pugui servir d'hostal, on, ensems que el pa d'aliment, hi tinguem un gran porró que ragi vi d'entusiasme i que jo pugui venir cada any a beure i a brindar amb vosaltres per la nostra Catalunya feineria i valenta, però alegre.

Camiseria Deulofeu

Call, 30 i Plaça Sant Jaume, 3

BARCELONA

Continuament grans novetats
Especialitat en les camises a mida
 Preus sense competència